

[Hølge Larsen.]

venstre deler fuldt ud denne stilling til spørgsmålet om spredning af atomvåben, og vi anser det nu som før for at være noget aldeles ufravigeligt, at danske militærstyrker ikke udstyres med atomvåben, og at fremmede styrker ikke stationeres på dansk område.

De øst-vestlige kontakter, som nu har været i gang i nogen tid om Berlin- og Tysklandsproblemerne, betragter vi som en meget nyttig sanering for at finde frem til en afspænding i Europa. Der er sikkerhedsproblemer for både øst og vest knyttet til Tysklandsproblemet, og kan man gennem ikke-angrebsaftaler, nyordning af kontrollen med trafikken til Vestberlin og enighed om, at grænser ikke kan ændres gennem magtanvendelse, løse en del af disse problemer, er vi vel kommet et stykke vej mod afspænding og kan måske så småt begynde at håbe på, at rustningsbyrden, som tynger både øst og vest, kan lettes noget.

Siden vi sidst drøftede udenrigspolitiske problemer, har folketinget enstemmigt gennemført nyordningen af den danske hjælp til u-landene. Jeg skal ikke gøre yderligere bemærkninger derom, men blot udtrykke håbet om, at denne lovgivning må virke, som vi alle gerne vil have den skal.

Jeg vil gerne føje et par ord til om u-landenes problemer. Vi ved, at u-landene for en meget væsentlig del er råstofleverandører til de industrialiserede staters produktion, og at det vil vare længe, før u-landene får opbygget en egen industri af stort omfang. Det er derfor af stor betydning, hvordan vi toldpolitisk og markedspolitisk behandler råvarerne. Jo friere adgang der er for råvarerne til industrilandene, jo bedre bliver u-landenes muligheder for at forbedre deres økonomi, og jeg går derfor også ud fra, at Danmark med sin levende interesse for u-landsproblemerne vil bidrage til, at råvarer kan handles så frit som muligt. Fællesmarkedet synes nu at ville slå ind på en sådan politik over for de associerede tidligere franske kolonier, nu selvstændige stater i Afrika, og præsident Kennedy har taget et initiativ for at sænke toldsatserne. Som traditionelt lavtariffand må Danmark naturligvis støtte alle sådanne bestræbelser.

Det er i det hele taget en given ting, at det ud fra et dansk synspunkt er væsent-

ligt, at åbenhed og fri handel i videst mulig udstrækning kommer til at præge forholdene mellem landene. Jeg mener, at vi i de seneste måneder har kunnet spore en tendens til større bevægelighed i storpolitikken, og forhåbentlig vil denne udvikling fortsætte. Jeg skal da slutte disse bemærkninger med at takke den høje regering for det positive bidrag, den har givet til denne udvikling gennem sin FN-politik. Det er og bliver målet at styrke De Forenede Nationer mest muligt for langsomt og gradvis — det erkender jeg — at arbejde os frem mod et internationalt retssamfund.

Aksel Larson: Det, der foreligger til behandling i dag, og som diskussionen skal dreje sig om, er omsætningskattelovgivning i den ændrede skikkelse plus de fremsatte 7 lovforslag om forøgelse af skatterne på tobak, øl, spiritus, sodavand, chokolade o. s. v. samt om såkaldt kompensation for omsen, om yderligere præmiering af opsparing og om optagelse af præmieobligationslån. Hertil kommer de aftalte planer for statsindkomstkatten i næste finansår, planen om skattelettelser for landbrugere, om pristallets ændring og om huslejeforhøjelser, hvorom vi dog i morgen skal behandle et særligt lovforslag — kort sagt, vi har til debat det firkantede forlig om skatter, byggebegrænsninger, opsparing og militærbevillinger samt muligheden for at undgå alt dette ved i stedet for at lave noget fornuftigt. Jeg har forstået, at de 4 Langelinje-partier er indstillet på, at dette også skal være folketingets afsluttende såkaldte storpolitiske debat, hvor man også skal klare hele Danmarks udenrigspolitik, stillingen til fællesmarkedet og den verdenspolitiske situation. Jeg forstår sådan set godt, at de partier, der er ansvarlige for forliget, alle gerne vil have lejlighed til også at tale om noget andet, men jeg kan ikke følge deres eksempel. Det forekommer mig mere rigtigt at tale om det, der her skal afgøres, og det, befolkningen har særlig grund til at ønske besked om.

Man bør ikke bebrejde vælgerne det, hvis de synes, at udviklingen har været noget mærkelig. Det er godt 1½ år siden, vi havde folketingsvalg efter en valgkampagne, hvorunder socialdemokratiet sagde til vælgerne: stem på os, vi vil gøre gode tider bedre, og venstre og de konservative forkyndte, at